

ŠPANSKA VERZIJA

Alberto Ongaro

ŠPANSKA VERZIJA

Sa italijanskog prevela
Anđela Arsić-Milivojević

Mono i Manjana
2009.

Naslov originala
Alberto Ongaro, LA VERSIONE SPAGNOLA
2007 © Edizioni Piemme Spa
Via Galeotto del Carretto, 10
15033 Casale Monferrato (AL) – Italy

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Urednik
Tatjana Bižić

Prevod
Anđela Arsić-Milivojević

Lektura
Ljiljana Čolović

Korice
Natalija Petrović

Tehnički urednik
Goran Skakić

Priprema za štampu
Ljiljana Pekeč

Štampa
Elvod-print, Lazarevac

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

ONGARO, Alberto, 1925–
Španska verzija / Alberto Ongaro ; sa italijanskog prevela Anđela Arsić-Milivojević. - Beograd :
Mono i Manjana, 2009 (Lazarevac : Elvod-print). - 202 str. ; 20 cm

Prevod dela: La versione spagnola.

ISBN 978-86-7804-186-0
COBISS.SR-ID 156352012

Jednog ponedjeljka, rano ujutru, stigla je preporučena pošiljka iz Madrida. Pošto ga je probudio zvuk zvona, Masimo Senize siđe u pidžami do ulaznih vrata, rasejano potpisa priznanicu, uze pošiljku i vrati se u svoj stan na posljednjem spratu. Oklevajući na trenutak u nedoumici da li da ga otvori ili da se vrati u krevet, spusti paket na pisači sto u radnoj sobi. Odmah zatim, osećajući kako se polako otima izmaglici sna, učini mu se da može da učini i jedno i drugo u kratkom vremenskom intervalu, da najpre letimično pogleda špansku verziju svoje poslednje knjige, a potom i da se možda ponovo uspava između dve stranice. Pocepa papir za pakovanje pošiljki, na kojem se uz poštanski pečat nalazio znak izdavačke kuće *Saspens*, ulica Alkala 453/B, Madrid, te izvuče kartonsku kutiju s tim istim španskim žigom, otvori je i vide korice jednog od deset primeraka koliko je izdavačka kuća namenila autoru, i u gornjem delu svoje ime MASIMO SENIZE, napisano velikim slovima, naslov *Perdidos* (slobodan prevod italijanskog naslova *Poraz*), i fotografiju u boji nekoliko mladića i devojaka u bašti kafića u nekom nepoznatom evropskom gradu.

Bila je to jedna letnja i provokativna fotografija koja ja odisala radošću i dovodila u pitanje tvrdnju o porazu iskazanom u naslovu.

Niko od tih mladih ljudi nije izgledao ni izgubljen, ni poražen, niti pak predodređen za takvo nešto u bliskoj budućnosti. Masimo izvuče deset primeraka, ostavi prvi na pisaćem stolu i poslaga preostale knjige po policama. Potom se opnuži na krevet, ali više nije mogao da zaspi. Nije mu baš bila najjasnija reakcija na španski prevod njegove knjige. Da li je to značilo da nije mario? Da je izgubio svako zanimanje za sopstveni posao do te mere da je ravnodušan pred onim što bi trebalo da ga raduje? Uostalom, ne pita se sad prvi put o tome. Kao da je nekakva potmula tišina, nekakav osećaj depresije i gađenja (A šta sada? Gde ću naći inspiraciju za novu knjigu? Da li zaista vredi da se trudim toliko? Koliko je samo smešna, ofucana i nezanimljiva figura pisca u krizi!) izbijao iz poslednje strane svake njegove knjige, sve dok se na neki način mesta i likovi iz njegovog uma – za koje se činilo da su nestali – ne bi ponovo pojavili. Period gađenja koji je usledio po izlasku *Poraza* potrajao je i suviše dugo, kao i svaki, da bi ga mogao smatrati prolaznim. To gađenje je bilo previše uporno i duboko, i svakako povezano sa odbojnošću koju je osećao kad god bi se prisetio ili video na televizijskom ekranu aerodromske terminale s redovima putnika ispred šaltera za čeking, kolica s koferima ili pak čuo glas iz zvučnika koji je redovno najavljivao otkazivanje letova ili kašnjenje dolazaka i odlazaka. Loše strane njegovog zanata. Mora da su pisanje i putovanje imali nešto zajedničko, ako su u trenucima zasićenja pobuđivali isto osećanje odbojnosti. Što dalje od mene. Nikad više. Nikad više stajanje u redu. Nikad više čekanje. Nikad više duga noćna putovanja obeležena nesanicom, nikad više sedenje ispred pisaće mašine ili kompjutera. Istina je, razmišljao je, da mu pisanje i putovanja nisu više bili neophodni kao nekada i da bi možda bilo bolje da prestane. Da, da prestane, da konačno sve napusti, da razmišlja o nečemu drugom, ničemu da se ne posvećuje. Nije da ga je privlačila pomisao da ostane kod kuće i da nema nikakvu obavezu kojom bi ispunio vreme. Naprotiv. Ista odbojnost obuzimala bi ga i svaki put kad bi zatekao sebe ispruženog na krevetu ili u fotelji (u najboljem slučaju s knjigom u ruci na koju bi se teško koncentrisao, u prilog tome da je ne samo kao pisac već i kao čitalac bio u krizi), kao da je neko drugi, neka osoba koja mu se ne dopada, neki zamišljeni

dvojnici koji provodi dane kao što ih je on provodio. Šta bi o njemu pomislio nepoznati, skriveni posmatrač iz kuće preko puta? Da je bolestan, depresivan, nesrećan ili da je dobrostojeći besposličar? Skoro nesvesno ustade iz kreveta, otvori prozor i pogleda napolje. Niko ga nije posmatrao s druge strane ulice, stanovi naspram njegovog izgledali su prazni i opusteli, čak i bez onih ženskih figura na koje je redovno nailazio pri preseljenju iz jednog grada u drugi, iz jedne zemlje u drugu, kao da je to uvek bila ista žena koja ga je pratila i ukazivala mu se naga ili polunaga dok bi ustajala iz kreveta, umivala se, oblačila, ne mareći za to što je izložena njegovom pogledu ili baš naprotiv, uživajući u tome. Uvek bi se on prvi sklonio s prozora da ne bi morao da optužuje samog sebe da je potajni voajer. Događalo se to previše često da bi bilo slučajno, a da ne pomisli da su te figure koje su mu se ukazivale odasvud, s druge strane ulice u okviru prozora, na nekim nepoznatim mestima, samo deo šireg obzora, što mu ga je u tim godinama nudio život, mnogo darežljiviji tada nego što je bio tih dana. Znakovi blagonaklonosti. Događalo se to u Milanu, Rimu, Veneciji, Parizu, Njujorku, čak i u hotelu u Hongkongu pre nego što je vraćen Kini, svuda gde je živio dovoljno dugo, prikupljajući materijal za svoje reportaže ili pišući knjigu, ukoliko je radnju trebalo da smesti na tim prostorima. Znakovi blagonaklonosti bogova prema njemu. A tih godina, baš sve je bilo moguće. Sada se, nasuprot tome, činilo da mu se više ništa ne može dogoditi, kao da su bogovi ili neko drugi zadužen da posreduje između ljudi i njih samih shvatio da se previše dugo bavio njime i odlučio da je vreme da se stavi tačka na to. Ponekad mu se činilo da vidi i čuje bogove kako raspravljaju o njegovom slučaju. Zamišljao ih je kako sede poredani ukrug oko Zeusa, kao u brojnim prikazima Olimpa i odlučuju da je on u suštini beznačajno biće koje ne zasluhuje da mu se i dalje posvećuje pažnja. A šta je on to uradio osim što je napisao nekoliko knjiga? Da li je bar ponekad prošaptao koju molitvu? Ma kakvi. Da li je nekada ponizno zatražio njihovu zaštitu? Ma kakvi. Da li je nešto žrtvovao? Da li je podigao nekakav hram, makar neki skroman stub njima u čast pored puta? Ni govora. Tako se sve i završilo gotovo iznenadno. Nestala je njegova ljubav prema Frančeski skoro u isto vreme kad je

nestala i njena ljubav prema njemu, pa su bar mogli da se rastanu bez previše trzavica; nestala je i volja za pričanjem priča, nestalo je zanimanje za bilo šta. Ostala mu je tek nekakva nostalgija za onim što još nije imao ili što nikad neće moći da ima, za nečim što nije ni umeo da objasni šta je, ali znao je da postoji izvan granica njegovih proživljenih iskustava. Nije, međutim, bio posebno zainteresovan da sazna o čemu je reč. Poverovao je da je to nešto našao onda kada je uspeo da ubedi kneza koji je bio vlasnik čitave palate da mu proda potkrovlje (dve sobe, kupatilo, terasu s pogledom na Rimski forum), u kome je doskora živela glumica Nikol Harper, lepotica s nekoliko uloga u filmovima B produkcije, koja je otišla u Sjedinjene Države, pošto se odazvala pozivu svog agenta koji joj je obećao da će od nje napraviti zvezdu. Knez mu je to potkrovlje dao iz inata prema „toj Amerikanki“ (kao što ju je obično nazivao), koja je otišla ne plativši stanarinu za godinu dana, uz obećanje da će po povratku u Rim podmiriti dugovanje ili kupiti čitavo potkrovlje. Masimo je ušao u taj stan s oduševljenjem čoveka koji je konačno pronašao mračni predmet sopstvene nostalgije, kao da je to mesto na nekom kosmičkom planu čekalo na njega. Na njega, samo na njega i ni na koga drugog. Ma koliko uživao u tom stančiću sa zidovima obloženim mahagonijem, u pogledu na krovove Rima i predivnom pogledu s terase, posle prvih nedelja, shvatio je da mu i dalje nedostaje to nešto što mu je nedostajalo i ranije. I da je inertnost kojoj se prepustio i zbog koje bestidno nije osećao nikakav stid i dalje tu, poput kakvog melanholičnog gosta.

Mlitavi pokušaj da reaguje na tu inertnost natera ga da usmeri pogled na primerak knjige spuštene na pisači sto. U suštini, postojala je direktna veza između tih korica u boji i njegovog duševnog stanja. I sama knjiga nastala je iz jednog poraza i značilo je malo ili pak ništa to što se dobro prodavala, što su prava za nju odmah kupljena i što je objavljena u više evropskih zemalja, kao da je čitalačka publika u tim zemljama prepoznala sebe u njegovim stranicama i shvatila smisao ispričane priče: svet kao niz poraza, pripadnici *belle équipe* kao najranjiviji članovi društva, koji to prvi otkrivaju i raspadaju se; prijatelji, sapatnici istih neispunjenih obećanja koji se pretvaraju u

neprijatelje; matematičar, hvaljen da može da izračuna kvadraturu kruga i koji nesrećno završava kao nastavnik u svojoj nekadašnjoj školi; pa onda militantni političar, sitni, nezadovoljni, poslanički pion; najlepše devojke koje se međusobno takmiče u prikupljanju brakova i razvoda, sada neprepoznatljiva slatka ustašca, sve u svemu, knjiga o rastakanju nekadašnjeg zajedništva, o naprslinama davnašnjeg kolektivnog sećanja.

Pogleda ponovo korice, grupu nasmejanih i srećnih mladih ljudi za istim stolom, nesvesnih onoga što će postati, još nedorečenih sudbina. Mark, Nikola, Fransin, Robert, Laura, Luiz, Marčelo, Luka: nijedno ime nije odgovaralo pravom imenu osoba koje su ga delimično inspirisale, njegovi prijatelji, kolege s univerziteta ili s posla, stranci koje je slučajno sretao i pridruživao stalno rastućem krugu prijatelja, a opet bila su to jednako verodostojna imena kao i ona koja je zadržao u tajnosti, kao što su se jednako verodostojnim činila i lica i poze mladih ljudi s fotografije, iako nisu bili ništa više od maski pozajmljenih španskoj izdavačkoj kući. Pokuša da ih osmotri jedno po jedno i odjednom ga podiđoše žmarci. Izabrana fotografija predstavljala je jednu generaciju u kojoj bi svako u Evropi ko je bio njen deo mogao da se prepozna. On je prepoznao sebe u momku na levoj strani u beloј košulji, zavrnutih rukava, nalakćenim na sto, ali se jednako prepoznavao i u onom drugom na sredini slike, s cigaretom u ustima i u tamnoj majici, pa i u onom u farmerkama, prekrštenih nogu, glave nagnute prema devojci pored njega, a onda u još jednom i opet u nekom drugom. Iznenada oseti kako se u njemu budi zanimanje za knjigu u njegovoj ruci, kao da je do njega doprla neka skrivena, živa, animalna vibracija, s težnjom da se proširi izvan sopstvenih granica. Sede za pisaći sto i poče da čita.

*En la plaza en frente al casino calurosa y opaca come un vidrio
Campañado dos muchachos al verlo acercarse le salieron al en-
cuentro. Eran Marc y Nicola...*¹

Nekoliko minuta kasnije čitao je prvo poglavlje u kojem se govorilo o vremenu od pre dvadeset godina, kada su se stari prijatelji okupili na plaži, ne tako pretrpanoj svetom i ne toliko bučnoj kakve su današnje plaže, niti pak tako prljavoj i zapuštenoj, već tihoj i primamljivoj, kao da su istovremeno i on sam, opisujući je, i španski prevodilac radeći svoj posao, imali na umu one plaže udaljene od gradova, onako kako su prikazivane u filmovima pedesetih godina: široki prostori sreće nadohvat svakome ko je bio u stanju da u njima uživa.

*El mar apenas jadeaba. Todas las cosas parecían remotas, también ellos parecían remotos. Louise flirteaba como sipemre con Marc. Nicola como siempre proponía de bañarse desnudos. Marta caminaba en la orilla triste y sin peso como una sombra.*²

¹ Na plaži naspram kazina, zamagljenoj od vreline poput mutnog stakla, dva mladića, čim ga ugledaše kako se približava, krenuše mu u susret. Bili su to Mark i Nikola...

² More je bilo nepomično. Sve stvari su izgledale udaljeno, i oni sami činili su se daleki. Luiz je kao i uvek flertovala s Markom. Nikola je kao i obično predlagao da se kupaju nagi. Marta je šetala obalom tužno i bez težine, poput senke.

Masimo Senize naglo prekide čitanje. Marta? Odakle sad to ime? Koliko se on seća, u knjizi ne postoji nijedan lik koji se zove Marta. Zavrtite glavom. Ili ipak postoji?

Na tren pomisli da je prevodilac ili prevoditeljka (još nije proverio) promenio ime jednom liku, tek tako, iz hira, ili je pomislio da, iz nekog razloga, originalno ime ne zvuči dobro na španskom jeziku, ali činilo mu se da su svi njegovi likovi tu, bar oni glavni, oni koji bi trebalo da odgovaraju mladićima i devojkama s korica, i da svako nosi ime koje mu je on nadenuo. Odloži knjigu i podstaknut više radoznalošću, nego ljutnjom, potraži na policama primerak originala na italijanskom. Prelista stranice tražeći deo na kojem je prekinuo čitanje i proveri imena koja je ugledao. Mark, Nikola, Fransin, Robert, Laura, Luiz, Marčelo, Luka... Svi su bili tu. Nijedno ime nije bilo promenjeno. A ono što je bilo najvažnije, nije bilo nikakve devojke koja sama šeta obalom. Pa odakle onda, do đavola, ta Marta koja se šetka po njegovoj knjizi? Ponovo poče da čita da bi video ko je ona i kuda ide, ali činilo se da je devojka nestala s narednih stranica, kao da se neki nevažan lik koji ne pripada grupi tek slučajno pomešao s njegovim likovima. Na trenutak pomisli da se prevario, da je pogrešno pročitao ili prebrzo prošao taj deo, te poče da vraća stranice unazad u nadi da će se uveriti da na plaži nema nikoga osim likova koje je on tamo postavio. I nije pogrešio. Marta je i dalje bila tu i dalje je šetala obalom. Dakle, ako jeste bila tu, onda ju je neko tu i smestio, a kako to nije bio on, očigledno da je to uradio prevodilac. Potraži ime prevodioca na prvim stranama knjige. Ugleda naslov PERDIDOS velikim slovima na prvoj stranici. Na drugoj: NARRADORES EUROPEOS. Na trećoj, svoje ime MASSIMO SENISE i ponovo naslov. Na četvrtoj, manjim slovima: *Título original* La sconfitta, *Traducción de* Magdalena Vegas Palacio. Dakle, nije bio prevodilac u pitanju, već prevoditeljka. Ime mu nije govorilo ništa. Ostale njegove knjige prevedene na španski objavile su druge izdavačke kuće i radili drugi prevodioci čijih se imena nije sećao, ali bio je siguran da među njima nije bilo imena Magdalene Vegas Palasio. Pa dobro onda, Magdalena, pomisli, da vidimo zašto si to uradila. Vрати se na stranu gde je prekinuo čitanje i pročitа ponovo tu rečenicu *Marta caminaba...*, i kao

da je video tu devojkicu kako šeta obalom (*orilla*, prelepa reč, pomisli, mnogo muzikalnija i nekako više morska od reči koja joj odgovara na italijanskom: *riva*, *battigia*, *bagnasciuga*, *battima*, što su sve bile reči kojima se označava linija na obali, tačka do koje dopire more). I odmah zbunjeno pomisli: to je lepa slika, voleo bih da sam je ja napisao, to je ono nešto što je nedostajalo, nekakva melanholična devojkica poput uljeza, čije je ime neko ipak morao znati, kako se zamišljena šeta tim mestom ispunjenim tuđim veseljem i ide ko zna kud, nesvesna onoga što se oko nje zbiva, ta prevoditeljka... – ponovo pogleda njeno ime da bi ga dobro zapamtio – ta Magdalena Vegas Palasio uradila je možda nešto nedozvoljeno, nešto što obično onaj ko prevodi ne sme sebi da dozvoli i čak se ne usuđuje ni da pomisli, ali koga je briga za to, ona je očigledno mudra žena, obdarena čak i filmskim pogledom kadrim da dosegne u dublje slojeve knjige, da u njoj primeti nedostatak kontrasta...

Masimo je shvatao da bi njegova reakcija na to kršenje pravila, čija je žrtva bila knjiga, trebalo da bude drugačija, da bi trebalo da bude iznerviran, ljut ili u najboljem slučaju zbunjeno, ali on zaista nije mario, možda zato što nije mario ni za samu knjigu ili zato što mu se činilo da je bar u tom delu, na strani 6, to što je on uradio bilo na neki način poboljšano. Kada bi po knjizi bio snimljen film, kao što je bilo s njegovim prethodnim romanima, iako s prosečnim rezultatima, on bi posebno insistirao na toj sceni, pokušao bi da je nametne čak i ako bi se režiser opirao u ime dobro poznatog opšteg mesta o slobodi filmske umetnosti u odnosu na pripovedačko delo („To su različita izražajna i stilski nezavisna sredstva, ja ne vidim tu scenu tako, šta se nas tiče tamo neka devojkica koja šeta u pozadini, a fokus je na grupi? I ko je uostalom ta devojkica, hoćemo li je kasnije ponovo sresti?“). Kao da odgovara na ta pitanja, Masimo prelista brzo knjigu u želji da otkrije da li se ta scena tu i završava ili se Martino ime pojavljuje još negde, i u kojoj prilici, i pod kakvim okolnostima, i da li ona ima svoju preciznu ulogu i određenu sudbinu, baš kao i ostali likovi. Ako bi se to potvrdilo, onda je reč o još grubljem prestupu, neprihvatljivom bilo kom autoru, pa čak i njemu koji nema osećaja za vlasništvo, ali ga je u ovom slučaju pokazivao

prema svojoj knjizi. Posle brze, ali pažljive provere, ne nađe ništa: niti su se Martino ime, niti mogući Martin lik ponovo pojavljivali, što je ukazivalo na njihovu slučajnu i čisto pitoresknu prirodu, poput namaza boje hitro nanесene na slikarsko platno. Pa ipak, bilo je u tome nečega čudnog. Ako je Magdalena Vegas Palasio nameravala samo to, a ne nešto drugo, složenije i tajanstvenije, onda ne bi osetila potrebu da devojci da ime – nije važno da li je to Marta ili nekako drugačije – bilo je dovoljno bilo koje ime da joj da dostojanstvo književnog lika. Onda bi Marta, sa svojim imenom ponovo morala da se pojavi u priči. A ipak, ona se pojavljivala samo u tom delu, osuđena zauvek, ili bar dok se knjiga čita, da šeta duž obale. Zbunjen, spusti knjigu na pisaći sto i pogleda na sat. Bilo je skoro podne, a on je u jedan imao sastanak s Grkom u njegovoj knjižari, a potom i ručak s knezom u obližnjem restoranu. Istuširao se i obrijao. Dvadeset minuta kasnije bio je spreman za izlazak. Marta je i dalje lutala kroz njegovu knjigu i misli.

Aleksandros Labdakos, potomak kraljeva iz Tebe, koji se hvalio time da zna napamet čitavog Montalea, koga su nazivali genijem kada bi svoja paradoksalna razmišljanja izlagao s maestralnom bravuroznošću, ali i ludakom kada niko ne bi mogao da ih razume, a najčešće su ga zvali Grk zbog porekla – mada bi se nekad čulo i kornjača zbog njegovih povijenih leđa i izboranog lica, bio je jedini vlasnik najmanje knjižare s antikvarnim izdanjima u Rimu: to je, naime, bila jedna prostorija od šezdesetak kvadratnih metara, potpuno ispunjena knjigama, poslaganim po policama od poda do plafona, nagomilanim po podu ili naslaganim u stubove na pultu knjižare. Malo je reći da je genije ili Grk ili pak kornjača – neka svako izvoli da ga zove kako mu drago, njemu je ionako svejedno – znao gde stoji svaka knjiga i da je bio u stanju da za rekordno kratko vreme izvuče bilo koji traženi roman, esej ili antologiju pesama, takođe iz prostog razloga što je znao gde su knjige koje nema, ali će ih ipak imati jer mu je u tom istom času poznato i ime i prezime i adresa onoga ko je ima. Čim ugleda Masima kako ulazi u radnju, primetivši odmah njegovo neraspoloženje, Grk počne da govori: „Šta god da je u pitanju, ništa se tu ne može. Znaš kako ja to vidim? Leopardi govori o redu sudbina, redu s malim *r*, shvaćenom kao naredba, nalog ili

skup pravila. Ja više volim da ga tumačim drugačije, s velikim *r*, kao Profesionalni red sudbina zbog čega se čovek zapita: 'Čime se bavi vaš sin, gospodo? A, on je član Profesionalnog reda sudbina?! Bavi se sudbinom ovog ili onog? Ipak, nije on taj koji ima glavnu reč. To je Red.' Znaš već kako ja to vidim."

Oduvek ga je zabavljao Grkov običaj da govori potpuno slobodno, skačući s teme na temu, skrećući tok razgovora na brojne sporedne koloseke, vraćajući se ponovo glavnoj temi i isto tako brzo je napuštajući, kao da se upušta u kakav verbalni džem-sešn s jednim jedinim instrumentom, isto kao u džez improvizacijama. A voleo je i da ga stavlja na probu recitovanjem nekog Montaleovog stiha, sasvim slučajno izabranog, obično nekog manje poznatog, kao kad mu je, baš poslednji put kad su se videli, samo rekao: „Rime su dosadnije od milosrdnih dama reda svetog Vinčenca...“, a on je odmah nastavio, „Kucaju na vrata i navaljuju. Odbiti ih, nemoguće je...“, i nastavio nezaustavljivo i slavljenički, „Sve dok su napolju, mogu se podneti“, i tako do samog kraja.

„Znam“, reče Masimo, „Znam. Voleo bih ipak da razumem to o čemu govoriš.“

„Prošle nedelje prodao sam nekoliko tvojih starih knjiga. Jutros sam pak odgovorio jednog nepromišljenog mladića od kupovine romana o poznatoj gospođi koja pripoveda istoriju svoje porodice. Dosta više s tim porodičnim sagama! Zar vam se nisu smučile, pitao sam ga, te gospođe iz dobrostojeće građanske klase koje ne samo da se takmiče u pripovedanju svojih porodičnih priča nego još pretenduju, a nekad bogme i uspevaju da to objave i prodaju? Kog se đavola vas tiče to što je tamo neki deda tamo neke vajne gospođe Iks-Ipsilon stradao u ratu i što je ujak gospođe Mice, divna osoba, naravno, univerzitetski profesor antifašističkog usmerenja, kojeg su studenti obožavali, odapeo papke u ratnom vihoru dvadesetog veka? I šta se kog vraga vas tiče detinjstvo gospođe Perse koje je provela u Laciju ili u Paviji, ili možda u Monferatu, tako šik gradu? Ma šta da je u pitanju, takve knjige ne držim. Iz principa.“

Grk naglo podrignu u svojoj zgroženosti. Masimo ga upita da li je to gasno izražavanje bilo slučajno ili pak namenjeno nekome. „Jutros